

Ὁ πλησίον μας, χαρά μας καί δόξα (Βίττης Εὐσέβιος Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Ὑμεῖς ἐστέ ἡ δόξα ἡμῶν καί ἡ χαρά» (Ἄ' Θεσ. 2:20)

Τί εἶναι οἱ χριστιανοί γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο; Εἶναι ἡ δόξα καί ἡ χαρά του. Γιατί ὑπάρχουμε οἱ χριστιανοί; Ὑπάρχουμε γιά τό τέλος.

Ὑπάρχει μία ἀρχή, ἀλλά ὑπάρχει καί ἕνα τέλος. Γιά τούς μή πιστούς ὑπάρχει μία ἀρχή πού ἔχει ἕνα τέλος: τό τέλος τοῦ παρόντος. Γιά τούς πιστούς ὑπάρχει μία ἀρχή, ὑπάρχει ἕνα τέλος, πού εἶναι ὅμως ἡ ἀρχή χωρίς τέλος. Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο δῶρο πού κάνει τόν ἀπόστολο Παῦλο νά χαίρεται. Διότι θά γίνει κρίσις. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος βλέπει τά ἔσχατα, δέν μένει στό παρόν πού εἶναι περαστικό, ἀλλά στό μέλλον: «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν».

Πάσχουμε ὅλοι ἀπό ὁμαδική ἀμνησία, ἀδελφοί μου. Ξεχνᾶμε ὅτι δέν ἔχουμε μόνιμη κατοικία. Ὁ κόσμος αὐτός θά τελειώσει κάποτε. Πρέπει νά προσβλέπουμε στό τέλος.

Ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι γεμάτη πόνος καὶ θλίψεις. «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε», εἶπε ὁ Κύριος, καὶ πρῶτος αὐτὸς σήκωσε τὸ Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου ἀπὸ τότε πού γεννήθηκε μέχρι τὸ τέλος πού πέθανε πάνω στὸν Σταυρό. Ἀλλά δέν ἦταν τὸ τέλος. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ ὡς πρὸς ἄλλους ἡγέτες πού ἦρθαν καὶ εἶπαν πάρα πολλά, ἀλλὰ ἐγκόσμια, ὄχι ὅμως γιὰ τὸ τέλος τὸ χωρὶς τέλος.

Θά ἔρθει, λοιπόν, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, ἡ ὥρα πού περίμενε ὁ ἀπόστολος Παῦλος πού ἐπιθυμοῦσε τὸ τέλος: «ἐπιθυμίαν ἔχω εἰς τὸ ἀναλύσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι». Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μᾶς εἶναι ὁ Χριστός, ἡ ἐγκόλπωση τοῦ Χριστοῦ μέσα μας, ἡ ἔνωση μαζί Του. «Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσι...ἐν», εἶπε ὁ Κύριος... Νὰ εἴμαστε ἓνα, μία ἐνότητα ἀκατάλυτη.

Τώρα εἴμαστε διηρημένοι σὲ ἄτομα. Τότε θά εἴμαστε πρόσωπα. Πρόσωπο πρὸς πρόσωπο πρὸς τὸν Κύριο καὶ ἡ προσωπικότητα τοῦ Κυρίου θά ἀντανაკλᾷ σὲ μᾶς καὶ θά γινόμαστε ὁλοένα πρόσωπα, δηλαδή ὑπάρξεις ἅγιες, ἐλεύθερες, πού θά ἔχουν σκοπὸ τὴν ἐνότητα μὲ τὸν Θεό. Θά ἐνωνόμαστε πάντοτε ἀενάως, θά τὸν ἀγαποῦμε χωρὶς νὰ χορταίνουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, θά εἶναι μία διαρκῆς ἔνωση πού ποτέ δέν θά ἔχει τέλος γιατί θά τελειοῦται συνεχῶς, θά εἶναι μία κίνηση συνεχῆς...

Μία δημοσιογράφος κάποτε ἔγραφε: «Τί θά κάνουμε στὴν αἰωνιότητα; Πῶς θά περνᾶμε; Θά ἔχει πολλή ἀνία!» Ὡ εὐλογημένη: Δέν ξέρεις τί θά πεῖ Χριστός! Ὅσοι ἔχουν ζήσει κάποια ὁράματα, κάποιες ἐπικοινωνίες μὲ τὸν Κύριο, δέν εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφεῖ ἡ χαρὰ πού ἔνοιωθαν. Εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβουμε μὲ γήινες προοπτικές καὶ γήινα μέτρα τί θά πεῖ Χριστός. Ὅσοι τὸν ἔχουν ζήσει τὸν Χριστό, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τίς ἐξωτερικὲς συνθήκες τῆς ζωῆς τοῦ παρόντος βίου, αὐτοὶ ξέρουν τί σημαίνει ἔνωση μὲ τὸν Χριστό, τί σημαίνει νὰ ἀγαπᾶμε τὸν Χριστό. Αὐτοὶ οἱ γυμνόποδες, οἱ ρακένδυτοι, οἱ στερημένοι τῶν πάντων ἅγιοι ἐρημίτες, πού ζοῦσαν ὁμορφα μὲ τὸν Χριστό καὶ δέν τοὺς ἔνοιαζε τίποτα. Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ, πού ἔλιωνε τὸ χιόνι στὰ πόδια του καὶ δέν ἔνοιωθε τίποτα... ἄλλοι στό Ἅγιον Ὄρος, ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Καυσοκαλυβίτης. Πῶς ζοῦσαν; Μέσα σ' ἀπέραντη στέρηση, ἀλλὰ μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Ἔχουμε καταστήσει σὲ μεγάλη τυπικότητα καὶ μένουμε στὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα. Ξεχνᾶμε ὅτι ὁ χριστιανισμὸς, ἡ πίστη μας εἶναι ὁ ἔσω ἄνθρωπος, ὁ ἔσω κόσμος, ἡ ἔνωση μὲ τὸν Κύριο, ἡ διαρκῆς ἀγάπη γιὰ τὸν Κύριο, ἡ τρελή ἀγάπη πού ἔνοιωθε γιὰ τὸν Κύριο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πού ἔλεγε τὸ ὄνομα Ἰησοῦς καὶ ἔλιωνε ἀπὸ ἀγάπη καὶ χαρὰ.

Έτσι λοιπόν θά έρθει στιγμή πού θά φύγουμε, λέει ο Άπόστολος, τότε θά είστε ή δόξα καί ή χαρά μου. Καί τώρα χαίρω, αλλά δέν μπορώ νά σᾶς έχω όλους μαζί.

Τότε όμως θά σᾶς έχω μαζί, θά είμαστε πάντα μαζί καί θά αποτελεῖτε τά διαπιστευτήριά μου γιά ὅ,τι έκανα, γιά τόσες ψυχές πού έχω σώσει. Είναι προσφορά καταπληκτική αὐτή πού έκανε ο άπόστολος Παῦλος.

Οί άπιστοι τόν βλαστήμησαν, τόν άγνόησαν, τόν περιφρόνησαν, τόν έβρισαν, άπίστησαν, απείχαν από τή σχέση του μέ τόν Κύριο. «Δέν υπάρχει Χριστός», ὅπως δέν υπάρχει καί γιά τή στρουθοκάμηλο ο έχθρός πού έρχεται. Όσο κι άν κλείσουμε τά μάτια, ο Χριστός υπάρχει, ο Θεός υπάρχει, ή αἰωνιότητα υπάρχει, ὅσο κι άν τήν άγνοήσουμε.

Όταν ξεκινῶ από τό φτωχό μου κελλί τόν χειμώνα καί έχει χιονίσει, βλέπω πάνω στό χιόνι πηδήματα από ποντίκια, ίχνη από λύκους, από ανθρώπους. Δέν βλέπω οὔτε άνθρωπο οὔτε ζωντανό καί όμως ξέρω ὅτι πέρασαν... είμαι βέβαιος ὅτι κάποιοι πέρασαν. Τά ίχνη λοιπόν τῶν ζῶων μαρτυροῦν τήν ύπαρξή τους, κάπου είναι κρυμμένα... Ο Θεός είναι ο κρυμμένος Θεός. Υπάρχει Θεός πού κανείς δέν βλέπει, οὔτε οί άγγελοι, γιατί είναι άπολύτως άυλος καί άόρατος, αλλά πιό ύπαρκτός άπ' ὅλα τά ύπαρκτά. Γιατί άν ύπάρχουν, καί αὐτά ύπάρχουν χάρι στήν ύπαρξη τοῦ Θεοῦ.

Ο άπόστολος Παῦλος λέει ὅτι τότε πιστοί καί άπιστοι θά κριθοῦμε: «τούς γάρ πάντας ήμᾶς φανερωθῆναι δεῖ έμπροσθέν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ίνα κομίσηται έκαστος τά διά τοῦ σώματος ἅ έπραξε είτε άγαθόν είτε κακόν».

Όταν προσπαθήσουμε νά ζήσουμε μέ τήν προοπτική τοῦ τέλους πού είναι ή αρχή μας, μέ τήν προοπτική τῆς αἰωνιότητος πού είναι ο πόθος μας, τότε θά παρηγορούμαστε στίς πιό μεγάλες θλίψεις, στίς πιό μεγάλες έγκαταλείψεις, σέ ὅλα πού κάνουν τούς ανθρώπους νά είναι πονεμένοι, νά δυστυχοῦν, νά μήν ξέρουν τί τούς γίνεται. Παρ' ὅλες τίς προσδοκίες τῆς έπιστήμης, τῆς ιατρικῆς, ὅλα δημιουργοῦν καταστάσεις άβεβαιότητος, πόνου, ανασφάλειας, αιματοχυσίας, κακότητος, διαφθορᾶς, έγκληματικότητος.

Τότε θά άποκατασταθεῖ ή τάξη, ὅχι τώρα. Όσο νά μιλοῦν περί παγκοσμιοτήτος καί περί ίσοπεδώσεως τῶν πάντων, τίποτα δέν θά γίνει, κι άν γίνει, τίποτε καλύτερο δέν θά προκύψει. Θάνατος, θάνατος ψυχικός πρῶτα καί θάνατος κάθε άλλου είδους, ίσως καταστροφή ὀλική.

Ο άπόστολος Παῦλος λέει ὅτι «είστε χαρά καί δόξα μου».

Χαρά και δόξα εἶσαι και σύ σύζυγε τῆς συζύγου, και σύ σύζυγε τοῦ συζύγου και οὕτω καθεξῆς. Χαρά και δόξα ὁ πατέρας και ἡ μάνα τῶν παιδιῶν, ὄχι γιατί πήραν βραβεῖα ἢ διακρίσεις, ἀλλά διότι ὁ κοινός ἀγώνας και ὁ μόχθος τους τότε θά φανεῖ, μήν τό ξεχνᾶμε, ἐκεῖ θά δοῦμε τήν ικανοποίηση.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς καλεῖ νά γίνουμε μέ κάθε τρόπο μιμητές του... Νά νοιώθουμε τόν πλησίον μας χαρά μας και δόξα.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Θεό νά μᾶς δώσει αὐτό τό πνεῦμα, νά εἶμαστε χαρά και δόξα ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον.

Ὅταν συμβαίνει αὐτό, ὅταν ἔχουμε αὐτό τό πνεῦμα, νά ξέρουμε ὅτι ἀκολουθώντας τόν Χριστό, θά ἀκολουθήσουμε τόν πόνο. Μαζί μέ τόν Χριστό, ὁ πόνος εἶναι γλυκός. Θά χρειαστεῖ νά κλάψουμε μαζί μέ τόν Χριστό• και ὁ Χριστός ἔκλαψε. Θά χρειαστεῖ νά πονέσουμε μαζί μέ τόν Χριστό, νά ἄρουμε τόν σταυρό, νά σταυρωθοῦμε μαζί Του. Δεῦτε και συσταυρωθῶμεν, λέει ἕνας ὕμνος... και ἐμεῖς μαζί Του!

Ὁ Κύριος ἔχυσε τό αἷμα του, ἐμεῖς θά χρειαστεῖ νά χύσουμε ποταμούς ἰδρώτα ἀπό ἀγάπη γι' Αὐτόν. Θά προσφέρω τήν καρδιά μου, ὅ,τι ἔχω... ὅ,τι εἶμαι...

Ὁ Κύριος ὁμως συγχώρησε. Νά συγχωροῦμε κι ἐμεῖς...

Ὁ Κύριος πρόσφερε τό πᾶν. Ὅτι εἶχε ἦταν πολυτιμότερο ἀπό ὅλο τό Σύμπαν. Δέν ἀποτιμᾶται ἡ προσφορά τοῦ Κυρίου. Και ἐγώ θά πρέπει νά προσφέρω ὅ,τι ἔχω, ὅ,τι εἶμαι μέ τήν καρδιά μου. Ὅχι ὅτι τό ἔχει ἀνάγκη, ἀλλά εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς μεγάλης ἀγάπης πρὸς Αὐτόν. Στό κάτω κάτω τί Τοῦ προσφέρουμε; Ὅλα δικά Του εἶναι. «Τά σά ἐκ τῶν σῶν σοῖ προσφέρομεν, κατά πάντα και διά πάντα». Δέν ἔχουμε δικό μας τίποτε, τά ἰδιοποιούμεστε και τά προσφέρουμε στόν Κύριο...

Ἐχει λοιπόν στεφάνους τό μέλλον. Ἀλλά ἔχει και ὁ παρῶν καιρός. Μήν τά παρουσιάζουμε τόσο μελαγχολικά και δύσκολα. Και τώρα ἔχουμε χαρά. Τή στιγμή πού γνωρίζουμε τόν Χριστό, δέν φοβόμαστε τίποτα, δέν λυπόμαστε γιά τίποτα. Χαιρόμαστε χαρά μεγάλη.

Θά βλέπουμε λοιπόν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο ὡς χαρά και δόξα μας, ὅποιος και νά εἶναι -ἄλλωστε τό εἶπε ὁ Κύριος, «ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ἡμῶν»-, ἔστω κι ἂν αὐτός δέν τό ἀναγνωρίζει αὐτό.